

нищо. Старата царица станала, подала му ржка и го повела да види бащиното наследство.

Въ най-дълбокия зимникъ на двореца имало три заключени стаи. Кога царицата ги разтвори, въ едната Марко видѣлъ само златни жълтици до тавана натрупани, въ другата — сребърни пари, а въ третата — нанизы бѣли маргарити. Надъ тѣзи стаи имало широка зала. По нейнитѣ стени, върху стари азиатски килими, висѣло всѣкакво оржие: тежки боздугани, мечове съ златни и сребърни хватки, тънки саби отъ Дамаскъ. Презъ една тѣсна стълба старата царица извела сина си отново навънъ; а после по тъмни входи стигнали царскитѣ яхъри. Тука прѣхтѣли и биели нетърпеливо копита двете най-хубави коне.

Закипѣла Марковата кръвъ, викналъ той отъ радостъ. Старата царица поклатила глава.

— Баща ти не яздише тия коне, проговори тя. Имаше единъ по-хубавъ отъ всичкитѣ. Магьоснически конь бѣше той. Иди потърси го край самодивското езеро. Тамъ пасѣше и лудѣше, защото съ самодивско млѣко бѣше кърменъ. Може да е още тамъ. Кога изгрѣе луната, той играе по полето, а тѣлото му се кже въ лунната свѣтлина и блести като сребро.

Повърна се Марко въ двореца, облѣче бойни дрехи, сребъренъ коланъ около кръста и висока гугла отъ кожа на кошута: напълни джобове съ златни и сребърни пари и скжпи нанизы; препаса най-здравия мечъ и дигна боздугана, дето тежеше триста оки стари; излѣзе да търси при самодивското езеро бащиния си конь.

Три дни и нощи ходи изъ мочурливи и водни тръстики, коси полето на всички страни, три дни и